



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **I. Z.**, nar.,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem,

zastoupena **A. B.**,
bytem,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2020, č. j. OAM-1103/ZA-ZA11-LE32-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
2. Žalobkyně namítá, že žalovaný porušil zásadu vyjádřenou v ustanovení Hlavy II in fine zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), dle kterého musí správní orgány poskytovat občanům a organizacím pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu. Žalovaný dle žalobkyně nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jeho rozhodnutí nepovažuje žalobkyně za přesvědčivé. Byl porušen § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu, dále § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, žalovaný nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch a neprospěch žalobkyně, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí dle žalobkyně nelze mít za přesvědčivé, pokud jde o jeho správnost a postup žalovaného, žalovaný se v něm nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Žalovaný nesprávně právně kvalifikoval skutkový stav, nepřihlíдел faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě dle § 12 zákona o azylu. Žalobkyně namítá nezákonnost rozhodnutí, která je podle ní způsobena tím, že žalovaný nedostal výše uvedených zásad.
3. Žalobkyně uvádí, že je pravdou, že Ukrajinu opustila z důvodu obav souvisejících s ozbrojeným konfliktem v místě bydliště, nátlaku ze strany nacionalistů v místě dočasného bydlení a fyzického násilí ze strany nacionalistů. Každou chvíli mohla být zatčena za to, že je z D., neovládá ukrajinštinu, nemá práci, mohla být i uvězněna. Je přitom třeba přihlídnout k tomu, jak špatná je situace ohledně lidských práv na Ukrajině, a jak neobjektivně probíhají tamní policejní procesy. Přestože je podle mezinárodních norem zakázáno mučení, nelidské a ponižující zacházení a trestání, policisté a vězeňští pracovníci na Ukrajině mučili či bili osoby ve vazbě, toho se žalobkyně bojí.
4. Žalobkyně se domnívá, že zde je důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Má odůvodněný strach o svůj život a zdraví. Utekla z místa vojenského konfliktu, kde byl bombou neopravitelně zničen její dům včetně nábytku, dobytka, dokladů, atd., tato skutečnost je podle ní důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Při návratu do vlasti žalobkyně nezaznamenala žádnou změnu. Její dočasné bydlení ve Vinické oblasti bylo ztraceno, nové si nemůže pořídit, neboť nehovoří ukrajinsky, a zároveň se setkává s nadávkami a poznámkami, ať jde do Donbasu. Za pokoj v hotelu například zaplatila třikrát více, než bylo uvedeno v ceníku, jen proto, že neumí ukrajinsky. Když chtěla věc řešit, tak jí bylo řečeno, že buď zaplatí, nebo „zavolají ATO a s nimi už nebude povídat o ceně (fyzické násilí).“
5. Žalobkyně uvádí, že na Ukrajině již více než 5 let probíhá ozbrojený konflikt, který má značně negativní důsledky. Bylo například zničeno 20 000 až 25 000 domovů v oblastech kontrolovaných doněckou vládou. Mnoho občanů je postiženo pozastavením sociálních a finančních služeb. Konflikt sice dosáhl jisté patové situace, avšak administrativní omezení stále omezují humanitární přístup. Z důvodu přítomnosti min a ostřelování byl omezen

pohyb lidí a humanitárních agentur v Luhanské a Doněcké oblasti. Dochází ke zpoždování pomoci, zasažena je i infrastruktura. Konfliktem jsou postiženi civilisté na obou stranách kontaktní linie.

6. Žalobkyně musela odjet do D. z obav o život, avšak tam se nedostala, protože potřebují vstupní povolení. Žalobkyni poradili se obrátit na koordinační oddělení Bakhmut v GNUNP v Doněcké oblasti, kde jí ale bylo řečeno, že jí nemohou pomoci. Jiné by to bylo, kdyby byla občankou Doněcké republiky, pro nabytí občanství však musí prokázat trvalé bydlení v republice, nebo že tam měla bydlení. Skutečnost, že v D. měla nemovitost, by bylo možné prokázat domovní knihou, avšak tato byla zničena při bombardování v roce 2015. Žalobkyně se zkusila obrátit pro pomoc ke známé, a ta opět kontaktovala koordinační skupinu, avšak bylo jí pouze zopakováno, co dříve řekli žalobkyni.
7. Žalobkyně nestojí ani na jedné straně konfliktu. Je jím však významně postižena, má zničený život, psychiku a zdraví. Nemá tam žádné základní podmínky k životu, ani bydlení, či přístup ke službám a zdravotní pomoci. V ČR se žalobkyně cítí mnohem lépe, má zde dceru a vnoučata. Snaží se zapomenout na to, co prožila v roce 2015 a 2019, kdy Ukrajinu krátce navštívila.
8. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný vedl řízení s cílem neudělit jí azyl. K tomuto závěru směřoval i jí kladené otázky. Snažila se na Ukrajinu vycestovat a žít tam, avšak neúspěšně. Žalovaný nepřihlédl k tomu, že tam nemá naplněny základní podmínky pro život.
9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žádost žalobkyně je již druhou v pořadí. Řízení o první žádosti bylo pravomocně skončeno v roce 2019, kdy byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta kasační stížnost žalobkyně pro nepřijatelnost. Žalovaný konstatuje, že žalobkyně uvedla stejné důvody své žádosti, jako uváděla v průběhu správního řízení o její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. že se na Ukrajině nemá kam vrátit, nemá tam žádné příbuzné ani majetek, v D. přišla o dům, a že její dcera žije v ČR. Výslovně prohlásila, že tyto důvody uváděla již v předchozím řízení a že se od té doby nic nezměnilo. Žalovaný na základě informací o zemi původu žalobkyně uvedl, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována první žádost žalobkyně (listopad 2016) k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, ani sama žalobkyně nic takového netvrdila. Podle informace OAMP se bezpečnostní situace na Ukrajině od roku 2014 dokonce relativně uklidnila a zůstává klidná. Kromě Luhanské a Doněcké oblasti nedocházelo v průběhu roku 2018 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí. O postupném uklidňování situace svědčí i fakt, že ČR dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění účinném ode dne 23. 3. 2019, považuje Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti za bezpečnou zemi původu. Žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobkyně ve vztahu k jí uváděným důvodům, neboť neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z Ukrajiny, a taková skutečnost nebo zjištění se ani neobjevily. Žalovaný tak řízení zastavil. Žalovaný se též domnívá, že žalobkyně pouze domýšlí krajní scénáře v případě jejího návratu do země, důvodem podání druhé žádosti je dle žalovaného snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Žalovaný má za to, že neporušil příslušné právní předpisy a odkazuje na odůvodnění rozhodnutí.

10. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
11. K opakované žádosti žalobkyně uvedla, že je běloruské národnosti, nebyla nikdy politicky aktivní, je rozvedená. Má dvě dcery, jedna má v ČR povolen trvalý pobyt, druhá žije na Ukrajině, ale chystá se též do ČR. Žalobkyně se musela vystěhovat z D., neboť tam byl zničen její dům, přestěhovala se do Vinnycké oblasti. Do ČR přijela v roce 2015 na podkladě víza. Na Ukrajinu od té doby jela pouze jednou v roce 2019, jen aby překročila hranici, bydlela v hotelu ve L., a poté se vrátila. Má astma, jiné zdravotní potíže nemá. Na Ukrajinu se nemá kam vrátit, vše, co má, je v ČR. Na Ukrajině nemá žádné jiné příbuzné kromě dcery ani žádný majetek. Závěrem potvrdila, že tyto skutečnosti již uváděla, od první žádosti se nic nezměnilo.
12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobkyně, na němž žalobkyně udělila ústně plnou moc svému zeti, A. B., který uvedl, že situace na Ukrajině je v sociální oblasti zcela jiné, než se uvádí v médiích či v podkladech žalovaného.
14. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
15. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“*
16. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
17. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
18. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
19. K obecným námitkám žalobkyně ohledně porušení vypočtených ustanovení správního řádu soud uvádí, že v postupu žalovaného neshledal deficity a neshledal ani tvrzenou nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, dostatečně zjistil stav věci, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zohlednil okolnosti případu žalobkyně, zjistil všechny potřebné skutečnosti a zabýval se jednotlivými tvrzeními, která uvedla žalobkyně. Své závěry žalovaný uspokojivým způsobem odůvodnil.

20. Žalovaný vycházel při posuzování žádosti žalobkyně předně ze skutečností, které uvedla při pohovoru. Zároveň si pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace na Ukrajině obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 2 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.
21. Jádrem námitek žalobkyně je její nesouhlas s tím, že její opakovanou žádost žalovaný posoudil jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení proto zastavil. Žalobkyně s tímto postupem nesouhlasí, neboť podle ní tím žalovaný porušil uvedená ustanovení zákona o azylu. Důvody pro takový postup zde podle ní nebyly, neboť splňuje podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany.
22. Institut opakované žádosti představuje ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu možnost opětovného meritorního posouzení žádosti, avšak pouze v odůvodněných případech. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č. j. 9 Azs 5/2009 - 65: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti.*“
23. Aby tedy mohla být žádost žalobkyně meritorně posouzena, bylo třeba, aby žalobkyně uvedla nebo aby se v jejím případě objevily nové skutečnosti předpokládané zákonem o azylu. Ten stanoví dvě podmínky, které musí nové skutečnosti splňovat. Musí jít o skutečnosti, které bez zavinění žadatele nebyly v původním řízení zkoumány, a dále musí jít o takové skutečnosti, na základě kterých se lze domnívat, že by žadatel mohl být pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že by mu mohla hrozit vážná újma dle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní.
24. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005–86: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
25. Žalobkyně svou druhou žádost odůvodnila zcela shodně jako žádost předchozí tak, že důvodem jejího podání je nemožnost jejího návratu na Ukrajinu z důvodu ztráty bydlení a souvisejících potíží, kdy při snaze najít si zázemí jinde čelila výhružkám v souvislosti s jejím původem z Doněcké oblasti, a celkově byla ve špatné existenční situaci. Nemůže se vrátit ani do Doněcké oblasti, neboť tam již nemá nemovitost, a nemá zároveň jak

prokázat, že ji tam dříve vlastnila, v důsledku čehož jí není umožněno získat tamní občanství.

26. Žalovaný se těmito skutečnostmi zabýval v rozhodnutí o první žádosti žalobkyně. Proti tomu podala žalobu ke zdejšímu soudu, ta však byla zamítnuta a následně byla odmítnuta pro nepřijatelnost i kasační stížnost. Skutečnosti uváděné žalobkyní nebyly v kontextu závěrů zjištěných žalovaným z dostupných podkladů shledány azylově relevantní. Žalobkyně nebyla ve vlasti jakkoli politicky aktivní, žalovaný neshledal možnost udělit jí azyl dle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Žalobkyně nezmínila žádné potíže, která by ve vlasti měla mít se státními orgány. Důvodem odjezdu z vlasti byly obavy žalobkyně z bezpečnostní situace v zemi, konkrétně zejména v Doněcké oblasti, odkud pochází, a kde došlo ke zničení její nemovitosti, kde dříve žila a pracovala. Situace v D. byla velmi špatná. Žalovaný v žádném případě nepopírá existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, avšak uvedl, že žalobkyně svou situaci vyřešila odchodem z ohrožené oblasti na západ Ukrajiny, která konfliktem dotčena není. Vnitřně vysídleným osobám je ze strany ukrajinského státu poskytována pomoc, tu může žalobkyně využít. Žalobkyni se zároveň dle žalovaného podařilo vyřídit si nakonec doklady. Pokud se jí nepodařilo bydlet na adrese, kde byla přihlášena k pobytu, mohla dle žalovaného ohledně tohoto problému využít vnitřních mechanismů. Taktéž pokud se týká fyzických útoků, kterým měla čelit. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně měla možnost tyto incidenty nahlásit tamním orgánům. Žalovaný neshledal azylově relevantní ani tvrzené ekonomické potíže žalobkyně, kdy se potýkala se značně nevhodným přístupem úřadů a zaměstnavatelů. Dle žalovaného se mohla i ohledně těchto záležitostí obracet na ukrajinské státní orgány. Rovněž zdravotní potíže žalobkyně nejsou důvodem pro udělení azylu. Žalovaný nenalezl ani důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů, ani žádný důvod pro udělení doplňkové ochrany.
27. Důvody žalobkyně ve druhé žádosti jsou opětovně tytéž. Všechny nyní tvrzené skutečnosti byly žalobkyni nepochybně známy již v předchozím řízení a byly meritorně posouzeny včetně soudního přezkumu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 116/2019 – 21 ze dne 23. 7. 2019).
28. Žádná z žalobkyní uvedených skutečností tak nesplňuje ani první podmínku požadovanou zákonem, tedy žalobkyně neuvedla ani nebyly zjištěny skutečnosti, které by bez jejího zavinění nebyly zkoumány již v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně naopak výslovně potvrdila, že se od první žádosti nic nezměnilo, a že všechny skutečnosti, které uvedla ke druhé žádosti, již tvrdila v předchozím řízení.
29. Zároveň není naplněna ani druhá podmínka, neboť nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že by žalobkyně měla být ve vlasti pronásledována nebo že by jí mohla hrozit závažná újma.
30. K bezpečnostní situaci na Ukrajině soud shodně s žalovaným uvádí, že tato je stabilizovaná, přičemž ozbrojený konflikt nadále probíhá, koncentruje se však výhradně na východě země. Jakkoli žalobkyně pochází přímo z konfliktem dotčené oblasti, žalovaný v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany shledal, že má možnost využít institutu vnitřního přesídlení, kdy může získat i přístup k pomoci ze strany státu. Rovněž v případě případných dalších výhrůžek či jiných potíží se může obracet na ukrajinské státní orgány.
31. Je též třeba poukázat na skutečnost, že o první žádosti žalobkyně bylo rozhodováno v roce 2016, kdy kasační stížnost byla odmítnuta v roce 2019, přičemž napadené rozhodnutí bylo

vydáno v únoru 2020. Mezi oběma žádostmi žalobkyně tedy uběhl velmi krátký časový úsek a otázky bezpečnostní a politické situace v zemi byly zkoumány v roce 2019, tedy pouze krátce před vydáním nynějšího rozhodnutí. Žalovaný proto i v tomto kontextu správně posoudil, že v zemi původu žalobkyně nedošlo k tak zásadním změnám, které by mohly opodstatnit udělení mezinárodní ochrany.

32. Lze uzavřít, že situace žalobkyně je nepochybně obtížná, neboť nepochybně v minulosti čelila značně traumatickým zážitkům a ekonomickým problémům. Neuvedla však žádnou skutečnost, která by odpovídala podmínkám § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný proto postupoval správně, pokud její žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení zastavil. Jelikož druhou žádost žalovaný shledal nepřipustnou, meritorně se jí nezabýval. Námitky ohledně toho, že žalobkyně splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jsou proto nedůvodné.
33. Pokud má žalobkyně v úmyslu svůj pobyt zde legalizovat, je třeba postupovat nikoli cestou žádostí o mezinárodní ochranu, ale výhradně dle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
34. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. července 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.